

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่น และได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่น จะมีพฤติกรรมเอื้อเฟื้อมากกว่าในช่วงก่อนการทดลอง ทั้งในระยะหลังการทดลองทันทีและหลังการทดลอง 2 สัปดาห์

2. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม จะมีพฤติกรรมเอื้อเฟื้อมากกว่าในช่วงก่อนการทดลอง ทั้งในระยะหลังการทดลองทันทีและหลังการทดลอง 2 สัปดาห์

3. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่น จะมีพฤติกรรมเอื้อเฟื้อมากกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม ภายหลังจากการทดลองทันที

4. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่น จะมีพฤติกรรมเอื้อเฟื้อมากกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม ภายหลังจากการทดลอง 2 สัปดาห์

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดไผ่เงินโชตนาราม กรุงเทพมหานคร อายุ 7-8 ปี จำนวน 60 คน เป็นเพศชาย 30 คน เพศหญิง 30 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่น กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เรื่องที่ใช้ประกอบการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนิ้งถึงบุคคลอื่น จำนวน 8 เรื่อง
เรื่องที่ใช้ประกอบการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม จำนวน 8 เรื่อง
2. ภาพวาดประกอบเรื่องที่ใช้สอนขนาดประมาณ 40 x 55 เซนติเมตร จำนวนทั้งสิ้น 41 ภาพ
3. เกมส์ต่อภาพแบบง่าย 3 แบบ ได้แก่ คุณหนูเร็นรูว์ควิสส์ คุณหนูเร็นรูว์เรื่องสั้นและรูปร่าง ผักกินผล-หัว แบบละ 6 ชุด
4. นาฬิกาจับเวลาในขณะที่เล่นเกมส์
5. กล่องรับบริจาค ซึ่งจำลองมาจากกล่องรับบริจาคของมูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก
6. เงินจำนวน 60 กุญ แต่ละกุญบรรจุเหรียญบาท จำนวน 15 เหรียญ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยสร้างความคุ้นเคยกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการสอนเรื่องสิ่งจำเป็นในชีวิต โดยใช้เวลาวันละ 60 นาที เป็นเวลา 1 สัปดาห์
2. ขั้นตอนการทดลอง
 - 2.1 ประเมินพฤติกรรมเอื้อเฟื้อก่อนการทดลอง โดยผู้วิจัยให้เด็กเล่นเกมส์ต่อภาพแบบคุณหนูเร็นรูว์เรื่องสั้น ใช้เวลาประมาณ 10 นาที จากนั้นเด็กจะได้รับรางวัลเป็นเงินเหรียญบาท 15 เหรียญ และเปิดโอกาสให้บริจาคเงินลงในกล่องบริจาค ที่ผู้วิจัยจำลองกล่องบริจาคไว้ จากนั้นสุ่มเลือกเด็กที่มีคะแนนพฤติกรรมเอื้อเฟื้อที่อยู่ในระดับ 0-1 จำนวน 60 คน เป็นชาย 30 คน เป็นหญิง 30 คน
 - 2.2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยทำการสอนเด็กเป็นกลุ่ม ผู้วิจัยใช้วิธีเล่าเรื่องประกอบภาพ ครั้งละ 1 เรื่อง ใช้เวลา 10 นาที เป็นเวลา 8 วัน โดยกลุ่มที่ 1 ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนิ้งถึงบุคคลอื่น กลุ่มที่ 2 ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม
 - 2.3 ประเมินพฤติกรรมเอื้อเฟื้อหลังการสอนครบ 8 เรื่อง โดยให้เด็กเล่นเกมส์ต่อภาพอย่างง่ายแบบคุณหนูเร็นรูว์เรื่องสั้นและรูปร่าง เมื่อเด็กเล่นเกมส์ต่อภาพได้ตามกติกาจะได้รับเงินคนละ 1 กุญ ซึ่งมีเหรียญบาทจำนวน 15 เหรียญเป็นรางวัล จากนั้นผู้วิจัยเชิญชวนให้เด็กบริจาค

ลงกล่องของมูลนิธิช่วยเหลือเด็กที่ขาดแคลน เป็นรายบุคคล โดยผู้วิจัยเดินออกไปนอกห้องเป็นเวลา 2 นาที เพื่อให้เด็กบริจาคเงินตามลำพัง

2.4 ประเมินพฤติกรรมเอื้อเฟื้อหลังการทดลองสั้นสุดลง 2 สัปดาห์ ให้เด็กเล่นเกมสต่อภาพ อย่างง่ายแบบฝึกกินผล-หิว เมื่อเด็กเล่นเกมสต่อภาพได้ตามกติกาจะได้รับเงินคนละ 1 ถู ซึ่ง มีเหรียญบาทจำนวน 15 เหรียญเป็นรางวัล จากนั้นผู้วิจัยเชิญชวนให้เด็กบริจาคลงกล่องมูลนิธิเพื่อช่วยเหลือเด็กที่ขาดแคลนเป็นรายบุคคล โดยผู้วิจัยเดินออกไปนอกห้องเป็นเวลา 2 นาที เพื่อให้เด็กบริจาคเงินตามลำพัง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่ามีซิมเลขคณิต (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนพฤติกรรมเอื้อเฟื้อ จำแนกตามวิธีการสอน ก่อนการทดลอง ภายหลังการทดลองทันที และ ภายหลังการทดลอง 2 สัปดาห์
2. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมเอื้อเฟื้อของผู้รับการทดลองก่อนการทดลอง ภายหลังการทดลองทันที กับภายหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ แยกเป็นรายกลุ่ม ด้วยการทดสอบค่า t (t-test: independent group)
3. วิเคราะห์การแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One-Way repeated measures) ของคะแนนพฤติกรรมเอื้อเฟื้อของผู้รับการทดลอง กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยเหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่น ก่อนการทดลอง ภายหลังการทดลองทันที ภายหลังการทดลอง 2 สัปดาห์
4. วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One-Way repeated measure) ของคะแนนพฤติกรรมเอื้อเฟื้อของผู้รับการทดลอง กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกระทบ ก่อนการทดลอง ภายหลังการทดลองทันที ภายหลังการทดลอง 2 สัปดาห์
5. เมื่อพบว่ามีความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมเอื้อเฟื้อ ทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe'

ผลการวิจัย

1. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่น มีพฤติกรรมเอื้อเฟื้อ ภายหลังการทดลองทันทีไม่แตกต่างกันกับก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีพฤติกรรมเอื้อเฟื้อ

หลังการทดลอง 2 สัปดาห์มากกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม มีพฤติกรรมเอื้อเพื่อหลังการทดลองทันทีมากกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แต่มีพฤติกรรมเอื้อเพื่อหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ไม่แตกต่างกันกับก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่นและกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม มีคะแนนพฤติกรรมเอื้อเพื่อหลังการทดลองทันที ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่นและกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม มีคะแนนพฤติกรรมเอื้อเพื่อ หลังการทดลอง 2 สัปดาห์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ข้อเสนอแนะ

1. ผลการวิจัยในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า วิธีการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่น และวิธีการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม มีความสัมพันธ์กับการสร้างเสริมพฤติกรรมเอื้อเพื่อ และนี้ควรส่งเสริมให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ได้ให้การอบรมสั่งสอนเด็กโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่น เป็นการกระตุ้นให้เกิดปฏิกิริยาการร่วมรู้สึกหรือการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม เป็นการสร้างตัวแบบให้เกิดแรงจูงใจ ซึ่งมีส่วนสำคัญต่อแรงจูงใจทางจริยธรรม ส่งผลให้เด็กเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมที่ดีต่อสังคมเป็นพลเมืองที่ดีมีคุณภาพ

2. ควรมีการวิจัยเรื่องการสอนให้คำนึงถึงบุคคลอื่น ที่สัมพันธ์กับตัวแปรอื่นๆ เช่น พฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมต่อต้านสังคม

3. ควรมีการศึกษาและวิจัยต่อเกี่ยวกับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่นต่อพฤติกรรมเอื้อเพื่อในเด็กวัยต่างๆกัน เพื่อเปรียบเทียบถึงผลของการสอนในเด็กวัยต่างๆกัน

4. ควรใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากกว่านี้เพื่อให้ผลการวิจัยมีความแม่นยำขึ้น

5. ควรเพิ่มช่วงระยะเวลาของการทดลองให้ยาวนานกว่านี้ เพื่อเปรียบเทียบถึงผลของระยะเวลา กับวิธีการสอนที่แตกต่างกัน